

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Dubrovniku
Dr. Ante Starčevića 23

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Općinski sud u Dubrovniku po sutkinji tog suda Ines Bračanov Čuljat, u pravnoj stvari tužitelja Damira Blaževića, Riječka 21, Dubrovnik, OIB:57322277736 kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Sopjanac, odvjetnik u Dubrovniku protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB:53056966535 kojeg zastupa punomoćnik Josip Grošeta, odvjetnik u odvjetničkom društvu Glamuzina i Grošeta u Zagrebu, radi isplate, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave dana 14. srpnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnice tuženika, dana 24. kolovoza 2026.

p r e s u d i o j e

- I. Utvrđuje se da ne proizvodi pravni učinak, odnosno nišetna je odredba članka 7. stavak 1. Ugovora o kreditu br. 069-50-3194628 od dana 16. prosinca 2005. godine, potvrđenog (solemniziranog) od strane javnog bilježnika Lucije Carić iz Dubrovnika, dana 23. prosinca 2005. godine, poslovni broj: OU 1107/05-1, a koja glasi:
-"Kredit se otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora za CHF, važećem na dan dospijeca, a prema otplatnom planu koji će biti uručen korisniku kredita po isplati kredita."
- II. Utvrđuje se da ne proizvodi pravni učinak, odnosno nišetna je odredba članka 2. Ugovora o kreditu br. 069-50-3194628 od dana 16. prosinca 2005. godine, potvrđenog (solemniziranog) od strane javnog bilježnika Lucije Carić iz Dubrovnika, dana 23. prosinca 2005. godine, poslovni broj: OU 1107/05-1, a koja glasi: "Redovna kamata: 4,50 % (četiri zarez pedeset posto) godišnja, promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora."
- III. Odbija se točka III. tužbenog zahtjeva koja glasi:

Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, isplati tužitelju ukupan preplaćeni iznos s osnova nišetnih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenljivoj kamatnoj stopi u visini od 24.315,32 EUR, zajedno sa zateznom kamatom koja se do 31. prosinca 2022. godine određuje, za svako

polugodište, po prosječnoj kamatnoj stopi na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunato za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena, a od 1. siječnja 2024. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, počev od 1. listopada 2015. godine pa do isplate.

IV. Prihvaća se točka III. eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva koja glasi:

Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, isplati tužitelju, iznos od 7.368,29 EUR sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 13. lipnja 2019. do isplate po stopi koja se od 31. prosinca 2022. određuje po prosječnoj kamatnoj stopi na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunato za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za 3 postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023.g. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

V. Utvrđuje se da ne postoji potraživanje tuženika spram tužitelja u iznosu od 37.545,55 EUR, istaknuto prigovorom radi prebijanja.

VI. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove postupka u iznosu od sa zateznom kamatom po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, počev od dana donošenja prvostupanjske odluke do isplate, sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe.“

i

riješio je

I. Odbija se prigovor tuženika o mjesnoj nadležnosti ovog suda kao neosnovan.

II. Dopušta se preinaka tužbenog zahtjeva.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je 16. prosinca 2005. tužitelj s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu br. 069-50-3194628 (u daljnjem tekstu: Ugovor) i koji Ugovor je potvrđen (solemniziran) od strane javnog bilježnika Lucije Carić iz Dubrovnika, dana 23. prosinca 2005. pod poslovnim brojem: OU 1107/05-1 i temeljem kojeg Ugovora je tužitelju odobren i isplaćen kredit u iznosu od 185.879,00 CHF (sto osamdeset pet tisuća osamsto sedamdeset devet švicarskih franaka) u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora (tuženik), važećem na dan korištenja kredita, dok se tužitelj istim Ugovorom obvezao otplaćivati predmetni kredit u roku od 360 mjeseci dok su člankom 2. Sporazuma stranke dogovorile kamatnu stopu od 4,50% godišnje, koja je promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatnim stopama vjerovnika. Nadalje navodi da je od sklapanja Ugovora uredno plaćao mjesečne anuitete, međutim iznosi mjesečnih anuiteta su se slijedom nepoštenih ugovornih odredaba (nezakonito ugovorene jednostrane promjene kamatne stope od strane tuženika te zbog nezakonito ugovorene valutne klauzule) u predmetnom Ugovoru, tijekom trajanja istoga, nezakonito povećavali kao i da su u predmetnom Ugovoru korištene ništetne i nepoštene ugovorne odredbe i to na način da je ugovorena odredba kojom je glavnica otplate kredita vezana uz valuta švicarski franak (valutna klauzula), a bez da je tuženik prethodno pojedinačno pregovarao s tužiteljem i adekvatno ga informirao o rizicima vezanim za glavicu kredita vezanu uz Švicarski franak, a koje postupanje tuženika je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, te da je ugovorena redovna kamatna stopa, a koja je tijekom postojanja obveze po Ugovoru promjenljiva u skladu s jednostranim odlukama, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja Ugovora tuženik nije tužitelja kao potrošača, u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i koje postupanje tuženika predstavlja povredu načela savjesnosti i poštenja. Također navodi da je tuženik nudeći tužitelju na tržištu najniže kamatne stope upravo za kredite u švicarskim francima postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja potičući tužitelja kao potrošača na preuzimanje rizika koji je za banku (tuženika) bio izvjestan, a o kojem riziku tužitelj nije bio niti je mogao biti svjestan budući da u suprotnome niti ne bi uzeo predmetni kredit. Nadalje navodi da je tuženik povećanje kamatne stope tijekom trajanja Ugovora obrazlagao promijenjenim okolnostima, te dao vrlo nejasne i za tužitelja nerazumljive razloge, a s obzirom da Ugovor ne sadrži precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope, tuženik je koristeći ugovornu odredbu prema kojoj se kamatna stopa ugovorena kao promjenljiva jednostrano određuje prema odluci banke, postupao jednostrano i nepošteno, protivno načelu savjesnosti i poštenja u pravnom prometu, dakle, nije pregovarao sa tužiteljem o promjeni visine kamatne stope, čime su povrijeđena prava i interesi tužitelja kao potrošača, a s druge strane Ugovor o kreditu ne sadrži precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope niti su tužitelju na transparentan način bili objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma promjene kamatne stope kao i odnos s drugim odredbama Ugovora, čime bi mu bilo omogućeno da na temelju jasnih i razumljivih kriterija može predvidjeti ekonomske posljedice koje iz njega proizlaze stoga tužitelj smatra kako su ništetne odredbe Ugovora u svezi jednostrane promjene visine kamatne stope te u svezi primjene valutne klauzule, odnosno načina otplate anuiteta vezanim uz švicarski franak (CHF). Također navodi i da su gore navedene odredbe Ugovora, u skoro identičnim

formulacijama spominju i u kreditima svih vodećih banaka u Republici Hrvatskoj, u razdoblju od 2003. do 2008. te su iste postale predmetom ispitivanja sudova nakon što je, zbog velike svjetske krize i velikog rasta tečaja švicarskog franka, došlo do znatnog rasta mjesečnih anuiteta korisnika kredita, a zbog čega je mnogima bila ugrožena egzistencija zbog čega je Potrošač - Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu dana 04. travnja 2012. pokrenuo postupak radi zaštite kolektivnih interesa potrošača vezano za odredbe iz ugovora o kreditu sklopljenih između tuženih banaka (Zagrebačke banke d.d., Privredne banke Zagreb d.d., Erste&Steiermarkische bank d.d., Raiffeisenbank Austria d.d., Hypo Alpe-Adria banka d.d., OTP banka Hrvatska d.d., Societe Generale - Splitska banka d.d. i Sberbank d.d.) i potrošača uz primjenu valutne klauzule u Švicarskim francima u razdoblju od 2004. do 2008. (ovisno o pojedinoj tuženoj banci), odnosno vezano za odredbe iz ugovora o kreditu sklopljenih između tuženih banaka i potrošača uz ugovorenu promjenljivu kamatnu stopu u razdoblju od 2003. do 2008. (ovisno o pojedinoj tuženoj banci) koji postupak se prethodno vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem: P-1401/2012 i u istom je dana 04. srpnja 2013. donesena prvostupanjska presuda kojom je načelno presuđeno da su ništetne i nepoštene odredbe u ugovorima o kreditima tuženih banaka koje se odnose na valutnu klauzulu i promjenljivu kamatnu stopu, te je naloženo tuženicima da prekinu s postupanjem po istima, kao i da u roku od 60 (šezdeset) dana ponude potrošačima izmjenu ugovorne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, a kamatna stopa promjenljiva, na način da glavnica bude izražena u kunama u iznosu koji je isplaćen u fazi korištenja kredita i uz fiksnu kamatnu stopu, a u postotku koji je bio izriekom naveden u sklopljenom potrošačkom ugovoru o kreditu, kao važeća stopa redovne kamate na dan sklapanja ugovora, jer će u suprotnom njihovu ponudu zamijeniti presuda, te je istodobno zabranjeno tuženim bankama takvo ili slično postupanje u buduću. Nadalje, protiv prvostupanjske presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: P-1401/2012 izjavljene su žalbe o kojima je Visoki trgovački sud u Zagrebu donio odluku dana 13. lipnja 2014. pod poslovnim brojem: PŽ-7129/13 i kojom drugostupanjskom odlukom je preinačena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem: P-1401/12 od 04. srpnja 2013. te su odbijene žalbe tuženih (banaka) i potvrđena prvostupanjska presuda u dijelu izreke kojom se utvrđuje da su tuženici (svaka banka u određeno vrijeme), a koje povrede traju i nadalje, povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koriste nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je odredba ništetna. Također su odbijene žalbe tuženika (banaka) u dijelu izreke kojom se u potrošačkim ugovorima o kreditima tuženicima (bankama) nalaže prekinuti s korištenjem odredaba kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s njihovim jednostranim odlukama, o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, i kojima im se zabranjuje takvo ili slično postupanje u buduću. Protiv drugostupanjske odluke odnosno odluke Visokog trgovačkog sud u Zagrebu od 13. lipnja 2014. pod poslovnim brojem: PŽ-7129/13 i tužitelj i tuženici su pravodobno izjavili revizije Vrhovnom sudu Republike Hrvatske koje su odbijene odlukom od 09. travnja 2015. pod poslovnim brojem: Revt 249/14-2, a iz čega proizlazi da je prvostupanjski sud prihvatio, a drugostupanjski potvrdio odluku u dijelu tužbenog zahtjeva tužitelja Potrošač izrazivši pravno shvaćanje da ugovorne odredbe iz ugovora o kreditu kojima su tužene banke u tim ugovorima ugovorile redovnu kamatnu stopu a koja je tijekom trajanja ugovorenih kreditnih obveza

promjenljiva u skladu sa jednostranim odlukama tuženika (banaka), su nepoštene odredbe kojima su povrijeđeni kolektivni interesi i prava potrošača, a posljedica čega je ništetnost takvih ugovornih odredbi dok je drugostupanjski sud naveo u obrazloženju presude kako su ugovorne odredbe u ugovorima o kreditu koje ugovore su tužene banke sklapale u spornim razdobljima sa korisnicima kredita - potrošačima, a u kojima je bila ugovorena promjenljiva kamatna stopa, bile uočljive i jasne, ali ne i razumljive. Navodi nadalje i kako je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske 14. lipnja 2018. donio presudu poslovni broj PŽ-6632/17 kojom je odbijena, između ostalog, i žalba ovdje tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula). Navodi i kako su sukladno odredbi članka 118. Zakona o zaštiti potrošača i članku 502. c Zakona o parničnom postupku, a budući je u navedenim presudama utvrđena povreda kolektivnih interesa potrošača-korisnika kredita od strane tuženika, iste obvezujuće za naslovljeni Sud i u predmetnom postupku, a glede utvrđenja korištenja ništetnih odredbi Ugovora kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa u skladu s jednostranom odlukom banke, iz razloga što predmetni Ugovor ne sadrži precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope pa je tako tuženik, koristeći ugovornu odredbu prema kojoj se kamata, koja je ugovorena kao promjenjiva određuje prema odluci banke (tuženika), postupao jednostrano, protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača, dok s druge strane, a zbog činjenice da se o visini kamatne stope nije pojedinačno pregovaralo, tužitelj nije imao utjecaja na sadržaj navedene odredbe Ugovora i ugovorena valutna klauzula budući je banka (tuženik) sklopila Ugovor s tužiteljem, a da prethodno nije tužitelja u cijelosti informirale o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljenoj na potpunoj obavijesti i rizicima vezanim u ugovaranju glavnice kredita vezane za švicarski franak a budući su odredbe Ugovora u dijelu u kojem je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula ništetne, tuženik nije imao pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi pa je isti dužan vratiti tužitelju sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnom te stoga tužitelj smatra kako ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta i to kao razliku između iznosa kojeg je tužitelj platio na temelju obračuna tuženika prema promjenjivoj kamatnoj stopi i iznosa obračunatom prema početnoj kamatnoj stopi. Također, tužitelj smatra kako ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta i to kao razliku između iznosa kojeg je tužitelj platio na temelju obračuna promjene valute po srednjem tečaju tuženika i iznosa obračunatog prema početnom tečaju valute švicarskog franka (CHF-a).

2. U odgovoru na tužbu tuženik ističe prigovor mjesne nenadležnosti navodeći da su parnične stranke odredbom čl. 13. Ugovora o kreditu ugovorile mjesnu nadležnost u mjestu sjedišta kreditora tj. tuženika odnosno stvarno nadležnog suda u Zagrebu obzirom da je sjedište tuženika u Zagrebu kao i da se osim toga, na ovaj slučaj primjenjuju pravila o općemjesnoj nadležnosti temeljem kojih je sud u Zagrebu također mjesno nadležan. Nadalje osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti jer da tužitelj neosnovano smatra djelomično ništetnima odredbe ugovora o kreditu kojima je glavnica kredita vezana uz valutu CHF i kojima je ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva sukladno odlukama tuženika kao i visinu tužbenog zahtjeva te ističe prigovor zastare. Tuženik prvenstveno ukazuje na činjenicu da je Dodatkom ugovoru broj Konv-01/2016 izvršena konverzija tužiteljeva kredita u skladu s prisilnim odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15, dalje u tekstu: ZIDZPK) i da je postupajući po odredbama čl. 19.c. st. 1. toč. 2.

ZIDZPK tuženik tužitelju ponudio konverziju predmetnog ugovora, a koju je konverziju tužitelj dobrovoljno prihvatio i time je kredit izmijenjen u kredit s valutnom klauzulom u EUR na koji su primijenjene promjenjive redovne kamatne stope jednake kamatnim stopama (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) onima koje je tuženik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a sve uplate koje je tužitelj izvršio prema otplatnom planu u CHF obračunate su prilikom izrade novog otplatnog plana. Ističe da je konverzijom kredita obuhvaćeno cjelokupno razdoblje trajanja predmetnog kredita i to na način da je tužiteljev ugovor izmijenjen kao da je tužitelj 16. prosinca 2005. zaključio ugovor s valutnom klauzulom u EUR i sve i da je vezanje glavnice kredita uz CHF ništetno, a nije, nakon provođenja konverzije utvrđivanje ništetnosti istih odredaba nije osnovano jer su sporne odredbe prisilnim propisima u cijelosti izmijenjene i to na način kao da nikada nisu niti bile ugovorene i da su sve uplate izvršene po otplatnom planu u CHF uračunate prilikom izračuna konverzije i promjene kamate i valute ugovora, da je provedbom konverzije tužitelju neotplaćena glavnica kredita smanjena za ukupno 37.065,52 EUR i da su konverzijom kredita iscrpljene sve pravne pretpostavke za bilo kakva daljnja potraživanja na ime valute CHF ili kamate po otplatnom planu u CHF jer su u cijelosti obuhvaćeni konverzijom u smislu odredbe čl. 81. st. 5. ZZP-a iz 2003., odnosno čl. 96. st. 5. ZZP-a iz 2007. te da su neosnovani tužbeni zahtjevi jer se temelje na ništetnosti ugovornih odredaba koje kao takve više ne postoje, stoga ne postoji ni ugovorna ni zakonska pretpostavka za isplatu temeljem otplatnog plana u CHF jer je isti izmijenjen u otplatni plan s EUR i kamatama primjenjivim na kredite vezane uz valutnu klauzulu EUR i to s danom zaključenja osnovnog ugovora o kreditu. U odnosu na eventualne navode tužitelja da bi sporne odredbe ugovora bile ništetne, a da isto nije uzeto u obzir prilikom izrade prijedloga konverzije, ukazuje se na stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske izražen u odluci posl.br. Rev-1172/18 u kojoj kaže: „Načelno promatrano izvor obveze može biti volja stranaka, zakon i odluka suda ili koje druge vlasti, pa se i ništetna odredba nekog ugovora također može nadomjestiti voljom stranaka (što je uobičajeni način izmjene i dopune ugovora), odlukom suda te izravnom primjenom prisilnog propisa koji na jasan način dopunjava ili mijenja odredbe ugovora.“ te nadalje navodi da se „radi o obveznom propisu, pa su po prirodi stvari, nakon stupanja na snagu Zakona o zaštiti osobnih podataka/12, Banka i Korisnik u ovom i sličnim slučajevima mogli zamijeniti ništetnu odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi samo u okviru prethodno spomenutog članka (...)“, te da je „Ustavni sud Republike Hrvatske takvo uplitanje zakonodavca u već postojeće ugovorne odnose sa sličnim pravnim pitanjima ocijenio kao nesukladno Ustavu Republike Hrvatske“ te da je Sud Europske unije ocijenio da takvo uplitanje zakonodavca nije nesukladno pravu Europske unije. U konkretnom slučaju navodi da su odredbe koje tužitelj smatra ništetnima izmijenjene prisilnim propisom (Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju) u odnosu na tuženika i voljom stranaka u odnosu na tužitelja ida je tužitelj slobodnom voljom pristao na ponudu konverzije koju mu je tuženik bio obavezan dostaviti a da čak i da su odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu bile ništave, što tuženik osporava, one su retroaktivno izmijenjene obveznim propisom i voljom stranaka kao da nikada nisu ni bile ugovorene, te predmetni ugovor o kreditu danas postoji kao da je od samog početka bio vezan za valutu EUR s kamatnom stopom koja se primjenjuje na kredite u EUR.

3. Podneskom od 6. svibnja 2020. punomoćnik tužitelja je istaknuo procesnopravni prigovor radi prebijanja te predložio da sud utvrdi postojanje tražbine tuženika prematužitelju u iznosu od 282.886,94 kuna uvećano za zakonsku zateznu kamatu a

koji iznos predstavlja iznos za kojeg je tužitelju umanjena neotplaćena glavnica (37.065,52 EUR) u kunsnoj protuvrijednosti primjenom srednjeg tečaja HNB za EUR na 30. rujna 2015. a koji iznos je utvrđen među strankama u čl. 5 Dodatka Ugovoru o kreditu.

4. Podneskom od 9. svibnja 2025. punomoćnik tužitelja istaknuo je da s obzirom na činjenicu kako je tuženik pravna osoba koja ima poslovnu jedinicu (poslovnici) u Dubrovniku, a upravo kako su sve pripremne radnje oko sklapanja, a potom i realizacija predmetnog Ugovora o kreditu između parničnih stranaka (u daljnjem tekstu: Ugovor) obavljene u poslovnoj jedinici (poslovnici) tuženika u Dubrovniku, te kako je i predmetni Ugovor i potvrđen (solemniziran) upravo u Dubrovniku, dakle, kako je predmetni spor nastao upravo u povodu djelatnosti poslovne jedinice (poslovnice) tuženika u Dubrovniku da je razvidno da u smislu odredbe članka 59. ZPP-a postoji mjesna nadležnost suda u Dubrovniku za provođenje ovog postupka. U odnosu na navode tuženika da je prihvatom konverzije i potpisivanjem aneksa uz predmetni Ugovor o kreditu prestalo bilo kakvo potraživanje po ugovoru u CHF, tužitelj ukazuje da zaključenje aneksa ugovoru o kreditu između stranaka nije od značaja za ovdje postavljeni tužbeni zahtjev, budući da se niti odredbama Zakona o izmjeni i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", br. 102/2015; u daljnjem tekstu: ZID ZPK), a niti navedenim aneksima ugovorima o kreditu, izrijeком ne spominje način rješavanja ugovornih odredbi kojima se u ugovorima o kreditima s valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, kao što se, uostalom, ne spominje ni na koji način bi se trebalo riješiti eventualna ništetnost tih odredbi koje se odnose na valutnu klauzulu odnosno promjenjivu kamatnu stopu, a koja ništetnost je nastupila zbog činjenice da su banke bez prethodnog pregovaranja sa korisnicima kredita samostalno, a samim time i nepošteno, mijenjale kamatne stope u ugovorima o kreditima s valutom u CHF kao i da je glavni motiv i ratio legis ZID ZPK bio da se položaj korisnika kredita u valuti CHF, kao potrošača, izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u valuti EUR a da je aneksima ugovora o kreditima uređeno pitanje određivanja kamatne stope nakon sklapanja istih, ali se njime ne rješavaju pitanja preplaćenih kamata u kreditima u valuti CHF u utuženom razdoblju, a do koje preplate je došlo zbog nepoštenog postupanja banaka (između ostalih i tuženika), koje je utvrđeno ništetnim. Osim toga navodi i da se konverzija odnosi isključivo na ugovorne obveze proizišle iz ugovora o kreditu, odnosno na uređenje međusobnih odnosa u pogledu valjanih odredbi ugovora o kreditu dok niti jedna odredba ZID ZPK ne širi primjenu konverzije na druge - izvanugovorne - odnose među strankama, u konkretnom slučaju institut stjecanja bez osnove iz čl. 1111. st. 1. ZOO-a.

5. Tijekom postupka provedeni su dokazi uvidom u Ugovor o kreditu br. 069-50-3194628 od 16. prosinca 2005. (list 5-7 spisa), otplatni plan (list 8-20 spisa), prijepis knjigovodstvene kartice (list 21-26 spisa), otplatni plan od 30. prosinca 2005. (list 27-39 spisa), Dodatak broj Konv-01/2016 Ugovora o kreditu broj 069-50-3194628 od 20. veljače 2016. (list 56-57 spisa), dopis tuženika sa otplatnim planom (list 58-65 spisa), pregled uplata po kreditu (list 66-67 spisa), izjava tužitelja o prihvatu konverzije (list 68 spisa), dopis o provedenoj konverziji i otplatni plan (list 69-72 spisa), pregled kretanja tržišnih parametara od prvog kvartala 2004 do prvog kvartala 2013 (list 121 spisa), vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji za računovodstvo i financije Stefani Gardašanić (list 385-420 spisa) te saslušanjem vještakinje Stefani Gardašanić (list 438 spisa) i tužitelja Damira Blaževića (list 351-352 spisa).

5.1. Uvidom u Ugovor o kreditu br. 069-50-3194628 od 16. prosinca 2005. između tuženika kao Kreditora i tužitelja kao korisnika kredita utvrđeno je da je tuženik tužitelju odobrio stambeni kredit u suradnji sa Graditeljima-bez počeka u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 185.879,00 CHF prema srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja i da je točkom 2. ugovoreno da se na kredit korisnik obvezuje platiti Banci kamatu od 4,50% godišnja, promjenjiva u skladu sa Odlukom o kamatnim stopama Kreditora kao i da je točkom 7. ugovoreno da se kredit otplaćuju u jednakim mjesečnim anuitetima, u kunsjoj protuvrijednost po srednjem tečaju Kreditora za CHF važećem na dan dospijea prema otplatnom planu koji Kreditor uručuje korisniku kredita po isplati kredita.

5.2. Pregledom otplatnog plana za kredit broj: 069-50-3194628 za tužitelja proizlazi da se odnosi na razdoblje od 30. prosinca 2005. do 31. prosinca 2025. te da prikazuje iznos glavnice na dan 30. prosinca 2005. u iznosu od 185.879,00 EUR, datum dospijea, visinu glavnice, razduženje, kamatu te visinu mjesečnog anuiteta.

5.3. Uvidom u prijepis knjigovodstvene kartice za broj kredita 069-50-3706866 za razdoblje od 21. siječnja 2006. do 10. travnja 2019. utvrđeni su datumi dospijea, važeća kamatna stopa, glavnica, redovne kamate, anuitet, zatezne kamate, uplate, tečajne razlike i stanje.

5.4. Nadalje, uvidom u otplatni plan od 30. prosinca 2005. za kredit broj: 069-50-3194628 za tužitelja proizlazi da se odnosi na razdoblje od 30. prosinca 2005. do 31. prosinca 2035. te da prikazuje iznos glavnice na dan 30. prosinca 2005. u iznosu od 185.879,00 EUR, datum dospijea, iznos glavnice te visinu anuiteta.

5.5. Pregledom Dodatka broj Konv-01/2016 Ugovora o kreditu broj 069-50-3194628 od 20. veljače 2016. utvrđeno je da sukladno izračunu konverzije stanje glavnice kredita denominiranog u kunama sa valutnom klauzulom u EUR na dan 30. rujna 2015. iznosi 137.924,93 EUR te da razlika između izračunom utvrđene preostale neotplaćene glavnice prije konverzije iz čl. 4. toč. 1 i izračunom utvrđene preostale neotplaćene glavnice nakon konverzije iz čl. 4. toč. 5 iznosi 37.065,52 EUR odnosno da nakon što se provede konverzija da će Koisnik kredita na ime neotplaćene glavnice dugovati Kreditoru iznos od 100.859,41 EUR u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora na dan dospijea.

5.6. Uvidom u dopis tuženika sa otplatnim planom od 15. siječnja 2016. i pregledom izvršenih uplata utvrđeno je kako je tuženiku dostavljen novi izračun konverzije kojim bi se neotplaćena glavnica smanjila za 37.065,52 EUR te bi iznosila 100.859,41 EUR dok nije utvrđeno posojanje pretplate već je utvrđen manje plaćen iznos od 10.330,43 kuna (1.353,55 EUR) te da istom prileže otplatni plan kredita s valutnom klauzulom u CHF za razdoblje od 30. prosinca 2005. do 31. prosinca 2035. te otplatni plan kredita s valutnom klauzulom u EUR za razdoblje od 30. prosinca 2005. do 31. prosinca 2035. dok iz izvršenih uplata proizlazi da se odnose na razdoblje od 30. prosinca 2005. do 30. rujna 2015.

5.7. Pregledana je i izjava tužitelja o prihvatu konverzije iz koje proizlazi da je potpisana od strane tužitelja i tuženika i kojom tužitelj prihvaća izračun konverzije kredita u kredit s valutnom klauzulom u EUR.

5.8. Uvidom u dopis o provedenoj konverziji i otplatni plan utvrđeno je da je tuženik obavijestio tužitelja da stanje po kreditu na dan 27. veljače 2016. koji se odnosi na neotplaćenu glavnicu iznosi 100.259,65 EUR i da pretplata iz konverzije iznosi 757,20 HRK a koji iznos će se koristiti za podmirenje 50% budućih anuiteta/obroka dok se otplatni plan odnosi na razdoblje od 29. veljače 2016. do 31. prosinca 2035.

5.9. Saslušana vještakinja Stefani Gardašanić iskazala je da ostaje pri svom nalazu i mišljenju u cijelosti.

5.10. Saslušan tužitelj Damir Blažević iskazao je da je predmetni kredit trebao za rješenje stambenog pitanja i da se odlučio za RBA banku jer je firma koja je prodavala stan sugerirala da ima ugovor sa navedenom bankom, da sa djelatnicima banke nije mogao pregovarati o pojedinim uvjetima ugovora, da je to bio tipski ugovor na principu "uzmi ili ostavi" i da ga je pročitao a da mu nitko od djelatnika od banke a niti javni bilježnik nisu davali nikakva pojašnjenja vezano niti za kamatnu stopu a niti valutnu klauzulu i kad je pročitao ugovor mislio je da mu je jasno, ali mu nije bilo očito jasno. Nadalje je iskazao da je znao što je valutna klauzula međutim da je očekivao odstupanja u mjesečnim ratama između 50 i 100 kuna a ne da bi mu rata mogla porasti za duplo. Kad je došao u banku oni su mu sugerirali ugovor u CHF kao najoptimalniji jer je imao najnižu kamatnu stopu i većina je građana uzimala taj kredit jer je razlika u kamatnoj stopi bila značajno bolja dok se na konverziju odlučio da bi ujednačio rate kredita i da bi se to divljanje rata spriječilo jer kad je podigao kredit rata kredita mu je bila između 4.300,00 i 4.400,00 kuna da bi kasnije narasla na skoro duplo. Nadalje je iskazao da nije mogao birati valutu u kojoj će se izvršiti konverzija kao niti utjecati na visinu kamatne stope i da nitko od djelatnika a niti javni bilježnik mu nije objasnio pojedine odredbe ugovora konverzije i ne sjeća se da li je nakon provedene konverzije bilo preplata, odnosno da li su mu uračunali ranije uplate. Također se ne sjeća da li je dobio izračun konverzije i novi otplatni plan ali se sjeća da je dobio koliko će mu biti nova rata, a što mu je bilo znatno povoljnije nego dok je kredit bio u CHF jer je porast rate kredita utjecao na egzistenciju njega i njegove obitelji jer se od plaće živi, a plaća se nije mijenjala dok je rata kredita narasla za više od duplo i da je znao da će rata kredita toliko porasti, nikad ne bi uzeo kredit u CHF. Na poseban upit zamjenika punomoćnika tuženika je li bila opcija uzimanja kredita u nekoj drugoj valuti osim u CHF odgovorio je da su bile opcije u kunama, eurima i u CHF, ali da je banka predložila da uzme u CHF kao najoptimalniju dok je na pitanje je li pokušao iskoristiti mogućnost promjenu valute kredita sukladno čl. 9 Ugovora o kreditu, odgovorio je da nije niti znao da ima tu mogućnost, da je nakon što je počelo divljanje pošao na šalter banke da pita vezano za kredit, da je u banku dolazilo još drugih ljudi međutim da je dobio odgovor kako vama tako i drugima da su tako potpisali. Na pitanje tko je plaćao rate kredita odgovorio je da je on od svoje plaće.

6. Sud nije provodio daljnje dokaze koje su stranke predlagale tijekom postupka, smatrajući činjenično stanje dovoljno utvrđenim uzimajući u obzir i načelo ekonomičnosti postupka.

7. Podneskom od 25. svibnja 2026. punomoćnik tužitelja je istaknuo kako nema nikakvih primjedbi na nalaz i mišljenje vještakinje u pogledu metodologije obračuna obzirom da smatra kako je vještakinja pravilno utvrdila iznose prema rješenju (zadatku) naslovljenog suda te u smislu odredbe čl. 190 st. 2 Zakona o parničnom postupku

("Narodne novine", br. 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 - službeni pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/2022, 114/2022 i 155/2023), specificira i uređuje točku III. postavljenog tužbenog zahtjeva u skladu s Nalazom i mišljenjem stalnog sudskog vještaka za računovodstvo i financije Stefani Gardašanić, dipl.oec., od 14. svibnja 2026., zahtijevajući isplatu više uplaćenih iznosa s osnova ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenljivoj kamatnoj stopi, uvećan za iznose zateznih kamata na preplaćene iznose tečaja i kamata do provedene konverzije.

8. Podneskom od 15. lipnja 2026. punomoćnica tuženika se protivila preinaci tužbe te predložila da Naslovni sud istu ne dopusti a ako Naslovni sud istu dopusti, tuženik ističe prigovor zastare na preinačenu tužbu obzirom da se preinačena tužba u smislu tijeka zastarnih rokova smatra novom tužbom, a ranija se smatra povučenom. U odnosu na nalaz i mišljenje ističe da su izraženi prema otplatnom planu u CHF, a koji je provedbom konverzije u cijelosti izmijenjen i to s učinkom od trenutka zaključenja predmetnog kredita odnosno da je izrađen prema otplatnom planu koji kao takav više ne postoji. Tuženik naglašava da je konverzijom kredita obuhvaćeno cjelokupno razdoblje trajanja predmetnog kredita, da otplatni plan na kojem se temelji obračun vještaka (sukladno prijedlogu tužitelja i vještačkom zadatku) nakon provedbe konverzije više ne postoji, da su sve uplate izvršene po otplatnom planu u CHF uračunate prilikom izračuna konverzije i promjene kamate i valute ugovora, da je tužitelj izrijekom pristao na ponuđenu konverziju ugovora, a što nije bio dužan učiniti te da su konverzijom kredita iscrpljene sve pravne pretpostavke za daljnja potraživanja na ime kamata po otplatnom planu u CHF jer su u cijelosti obuhvaćeni konverzijom. Također navodi i da u predmetnom slučaju konverzijom kredita, provedenom sukladno ZID ZPK/15, nije utvrđena preplata, već je obračunom utvrđen manjak, odnosno iznos koji je tužitelj bio dužan dodatno podmiriti u odnosu na usporedivi kredit u EUR iz čega proizlazi da tužitelj za vrijeme ugovornog odnosa nije platio više, već manje od iznosa koji bi platio da je od početka koristio kredit u EUR što dodatno potvrđuje da nije došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stranaka na štetu tužitelja odnosno da sporne odredbe nisu bile nepoštene. Navodi i da ukoliko bi Naslovni sud, unatoč svemu prethodno navedenom i protivno stavu VSRH, smatrao da je predmetno vještačenje, u odnosu na u njemu sadržan izračun po nepostojećem otplatnom planu u CHF, relevantno za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari ističe da iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da tzv. negativa razlika tečaja iznosi 900,64 EUR, stoga bi Naslovni sud, kada bi u hipotetskom slučaju tužbeni zahtjev i bio osnovan, prilikom odluke o njegovoj visini trebao, a s obzirom na pravilnu primjenu odredbi čl. 323. ZOO-a, uračunati i tzv. negativne razlike odnosno razdoblje otplate kredita kada je tečaj CHF bio niži od onog na dan isplate kredita i iznos za koji je konverzijom tužitelju smanjena neotplaćena glavnica. Sukladno nalazu vještaka specificira prigovor radi prebijanja istaknut u podnesku od 6.5.2020. na način da iznos od 37.545,55 EUR, kojeg tuženik ističe u prigovoru radi prebijanja, predstavlja zbroj tzv. negativnih razlika (900,64 EUR) i iznosa za koji je tužitelju umanjena neotplaćena glavnica (36.644,91EUR).

9. Među strankama je nesporno da je tuženik kao kreditor sklopio sa tužiteljem kao korisnikom kredita Ugovor o kreditu br. 069-50-3194628 od 16. prosinca 2005. kojim je tuženik tužitelju odobrio stambeni kredit u suradnji sa Graditeljima-bez počeka u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 185.879,00 CHF prema srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja i da je točkom 2. ugovoreno da se na kredit korisnik obvezuje platiti Banci kamatu od 4,50% godišnja, promjenjiva u skladu sa Odlukom o kamatnim

stopama Kreditora kao i da je točkom 7. ugovoreno da se kredit otplaćuju u jednakim mjesečnim anuitetima, u kunsjoj protuvrijednost po srednjem tečaju Kreditora za CHF važećem na dan dospijeća prema otplatnom planu koji Kreditor uručuje korisniku kredita po isplati kredita. Također nije sporno da je tuženik kao kreditor sklopio sa tužiteljem kao korisnikom kredita Dodatka broj Konv-01/2016 Ugovora o kreditu broj 069-50-3194628 od 20. veljače 2016. kojim je utvrđeno da sukladno izračunu konverzije stanje glavnice kredita denominiranog u kunama sa valutnom klauzulom u EUR na dan 30. rujna 2015. iznosi 137.924,93 EUR te da razlika između izračunom utvrđene preostale neotplaćene glavnice prije konverzije iz čl. 4 toč. 1 i izračunom utvrđene preostale neotplaćene glavnice nakon konverzije iz čl. 4. toč. 5 iznosi 37.065,52 EUR odnosno da nakon što se provede konverzija da će Koisnik kredita na ime neotplaćene glavnice dugovati Kreditoru iznos od 100.859,41 EUR u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora na dan dospijeća.

9.1. Među strankama je sporna mjesna nadležnost ovoga suda, osnova i visina tužbenog zahtjeva, pravni interes tužitelja, jesu li ugovorne odredbe vezane za valutnu klauzulu u CHF u predmetnom ugovoru o kreditu ništetne i da li se presuda donesena povodom kolektivne tužbe odnosi na tužitelja, zastara potraživanja te osnovanost prigovora radi prebijanja.

10. Sukladno čl. 247. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj NN 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, dalje: ZOO) propisano je da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora dok je čl. 269.st. 2 ZOO-a propisano da objekt ugovorne obveze mora biti moguć, dopušten, određen ili odrediv.

11. Nadalje, temeljem odredbi čl. 295. st. 1. ZOO-a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva.

12. Sukladno čl. 3 Direktive 93/13/EEZ Ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora, a uvijek se smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora, a koja Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. godine o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) su implementirane u Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 78/12).

13. Sukladno čl. 3. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj NN 96/2003, dalje: ZPP) propisano je da je Potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

14. Nadalje, člankom 96. st. 1. ZPP-a, propisano je kako se smatra da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama

ugovornih strana na štetu potrošača, dok je st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, a st. 4. navedenog članka Zakona je propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to i dokazati.

15. Sukladno odredbama članka 214. st. 1. do 3. ZOO-a propisano je da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obveze i da zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze kao i da se sud neće obazirati na zastaru ako se dužnik nije na nju pozvao.

15.1. Nadalje, odredbom članka 215. st. 1. ZOO-a propisano je da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano dok čl. 241. ZOO-a propisano da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Odredbom članka 245. st. 1. ZOO-a propisano je da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, dok je st. 3. istoga članka da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu, ili isticanjem prijetoj tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način.

15.2. Nadalje, odredbom članka 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi.

16. Člankom 270. st. 1 ZOO-a je propisano da je ugovor ništetan kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, dok je čl. 272. st. 1 propisano da je činidba odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi.

16.1. Nadalje, člankom 322. ZOO-a je propisano da Ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva je ništetan osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

16.2. Člankom 323. st. 1 ZOO-a je propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne odlučuje dok je člankom 324. ZOO-a propisano da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bitan ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen kao i da će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

17. Nadalje, člankom 1021. ZOO-a je propisano da se Ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno.

18. Odredbom člankom 502.c ZPP-a je propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

19. Člankom 19. b. Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15., 52/16., dalje u tekstu ZPD) propisano je da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

20. Čl. 1111. st. 1 ZOO-a je propisano da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi dok je st. 3 istoga članka propisano da obveza vraćanja, odnosno naknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili je kasnije otpala.

21. Sukladno čl. 1115. ZOO-a kada se vraća što je stečeno bez osnove moraju se vratiti i plodovi i zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva i a visina stope zatezne kamate određena je u skladu s odredbom čl. 29. st. 2. ZOO-a, a rok za izvršenje činidbe na temelju odredbe čl. 328. st. 1 i st. 2 ZPP-a.

22. Iz sadržaja predmetnog ugovora, vremena sklapanja i nesporne činjenice da je isti ugovoren uz promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu CHF, jasno proizlazi da se zahtjev tužitelja kao potrošača u ovom postupku temelji na istovjetnom interesu koji je bio predmet postupka po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12 radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u odnosu i na ovdje tuženika, a u kojem je pravomoćno odlučeno da su odredbe ovakvih ugovora ništetne u dijelu kojem su obveze ugovornih strana vezane za tečaj kune u odnosu na tečaj CHF, pa tužitelj sukladno čl. 502. c. ZPP-a ima pravo pozvati se na utvrđenje suda u ovom postupku po kojem su nepoštene, time i ništetne, odredbe ugovora o kreditu kojima je ugovorena primjena ugovorene valutne klauzule u CHF-a bez prethodnog potpunog informiranja korisnika kredita – potrošača

od stranke kreditora-trgovca. Dakle, iz sadržaja ugovora o kreditu kao tipskog ugovora jasno proizlazi da se radilo o ponudi banke o kojoj se nije individualno pregovaralo u smislu ugovaranja konkretnih odredbi na čiji bi sadržaj potrošač mogao utjecati, jer je potpuno nelogično da bi isti pristao platiti iznos ovisno o odluci banke, a koja iznosi su potpuno nepredvidivi i neodređeni u trenutku sklapanja ugovora, i to iznos koji može, i je, s vremenom znatno rastao, pa da bi tužitelj pristao da vjerovniku plati cijenu koja je time gotovo neovisna o tražbini koju je dobio jer ovlašćuje vjerovnika da za istu tražbinu kasnije naplati cijenu znatno različitu od inicijalno ugovorene. Tužitelj je kao potrošač od tuženice kao financijske institucije jasno obaviješten a na što je i pristao a to su iznos kredita koji mu je isplaćen, visina kamate kao cijene danog kredita, visine mjesečne obveze kako je navedena u ugovoru, početnom otplatnom planu i roku obveze vraćanja danog kredita uz mogućnosti određenih promjena zbog promjene tečaja kao i činjenici da je kamatna stopa određena kao promjenjiva ali ne i takvih promjena koje dovode u pitanje mogućnost izvršenja obveza. Zaključak je ovoga suda da je među strankama predmetna ugovorna odredba jasna i lako uočljiva, no ne i razumljiva što je uzrokovalo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja zbog čega je odredba Ugovora o kreditu kojim je glavnica kredita odnosno otplata anuiteta vezana za valutu CHF nepoštena i stoga ništetna iz razloga jer se o predmetnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, jer je istu nesporno unaprijed formulirao tuženik, trgovac, zbog čega tužitelj, potrošač niti nije imao utjecaja na njezin sadržaj i u pitanju je odredba unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, koja odredba je nepoštena a time i ništetna, s obzirom da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Dakle, navedena odredba je protivna načelu savjesnosti i poštenja propisanom čl. 12. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01, dalje: ZOO). Nadalje, navedena odredba je ništetna i u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03; dalje: ZZP/03) važećeg u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora, i to njegovih odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2., čl. 82. i čl. 87. st. 1., jer se radi o nepoštenoj odredbi unaprijed sačinjenog ugovora od strane jedne ugovorne strane – kreditora (tuženika), kojom se u ugovornom odnosu stvara neravnoteža između stranaka na štetu one druge ugovorne strane – korisnika kredita (tužitelja).

23. Slijedom navedenoga, ovaj sud utvrđuje da je Ugovor o kreditu br. 069-50-3194628 od 16. prosinca 2005. koji je bio sklopljen između tužitelja i tuženika ništetan u dijelu u kojem je njime ugovorena valutna klauzula u CHF po kojoj je kunski iznos kredita i posljedično mjesečnog anuiteta bio vezan uz tečaj švicarskog franka kao i u dijelu u kojem je određeno pravo banke izvršiti promjenu kamatne stope sukladno jednostranoj odluci, stoga je u tom dijelu tužbeni zahtjev valjalo prihvatiti i odlučiti kao pod točkama I. i II. izreke.

24. Naknadno su stranke sklopile Dodatak broj Konv-01/2016 Ugovora o kreditu broj 069-50-3194628 od 20. veljače 2016. kojim su na temelju odredbi ZID ZPD/15 izvršili konverziju na način da je valutna klauzula kredita izmijenjena iz CHF u EUR, pri čemu se na temelju zakona smatra da je konverzija izvršena sa danom 30.09.2015. Takvom konverzijom položaj tužitelja se retroaktivno izjednačio sa položajem u kojem bi se nalazio da je od početka kod iste banke podigao odgovarajući kredit sa valutnom klauzulom u EUR – usporediv po datumu isplate kredita, vrsti tečaja, kamatnoj stopi, namjeni i roku otplate dok tužitelj u ovoj parnici nije tvrdio da je tuženik konverziju proveo na način koji nije u skladu sa prisilnim odredbama ZID ZPK/15, zbog čega sud

zaključuje da je u konkretnom slučaju konverzija provedena pravilno, kako je to uostalom zaključila i vještakinja u svom nalazu i mišljenju.

25. O restitucijskim pravima potrošača koji su izvršili konverziju u skladu sa odredbama ZID ZPK/15, a čiji ugovori o kreditu su sadržavali ništetnu ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odluci proširenog vijeća posl. br. Rev-457/2025 od 27.05.2026. zauzeo sljedeće pravno shvaćanje: „Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren sa valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit sa valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljenog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljenog ugovora o kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja preplate utvrđene u konverziji“.

26. S obzirom na konverziju koja je provedena po odredbama ZID ZPK/15, tužitelj uslijed ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi iz Ugovora o kreditu br. 069-50-3194628 od 16. prosinca 2005. ima pravo samo na zatezne kamate na preplaćene iznose mjesečnih anuiteta zbog ništetnosti ugovornih odredbi, koje zatezne kamate su tekle od dana preplate svakog pojedinog anuiteta pa do 30.09.2015.

27. Na okolnost utvrđivanja iznosa koje je tužitelj do dana konverzije preplatio zbog ništetnih ugovornih odredbi provedeno je financijsko vještačenje po vještakinji Stefani Gardašanić iz Mačus d.o.o.

27.1. U nalazu i mišljenju vještakinje od 19. svibnja 2026. proizlazi da preplata kamate (više plaćena kamata) iznosi 8.476,57 CHF, odnosno 40.164,16 HRK po početnom tečaju, ili 5.330,72 EUR (tab. 3) a da manje plaćene kamata nije bilo (tab. 3) dok preplata tečaja (pozitivne tečajne razlike), kada je tečaj bio veći od početnog, iznosi 87.523,24 HRK, odnosno 11.616,31 EUR (tab. 4), negativne tečajne razlike, kada je tečaj bio manji od početnog, su 6.785,89 kuna, odnosno 900,64 eura (tab. 4) dok neto preplata tečaja, kao razlika pozitivnih i negativnih tečajnih razlika, iznosi 80.737,35 kuna, ili 10.715,67 eura (tab. 4). Ukupna pretplata kamate (više plaćena kamata) i pretplata tečaja (pozitivne tečajne razlike) iznosi 16.947,03 EUR (tab. 5. st. 4) a zatezna kamata na preplatu tečaja (pozitivne tečajne razlike) do konverzije 30.09.2015. iznosi 7.368,29 EUR (tab. 5. st. 5). Nadalje, u konverziji nije bilo preplate, nego je utvrđen manjak od 1.353,55 EUR, odnosno 10.330,43 HRK, ili 1.371,08 EUR po fiksnom tečaju konverzije (tab. 6), te nije izvršen prijeboj preplate s konverzijom. Rekapitulacija pozitivnih razlika preplate kamate i tečaja, te zatezne kamate na pretplate kamate i tečaja iznosi 183.203,78 HRK, odnosno 24.315,32 EUR (tab. 6) a na temelju dokumentacije iz spisa može se tvrditi da je konverzija provedena u skladu sa čl. 19. c. st.1 ZIDZPK/15. preplata tečaja (pozitivne tečajne razlike), kada je tečaj bio veći od početnog, iznosi 87.523,24 HRK, odnosno 11.616,31 EUR (tab. 4) dok negativne tečajne razlike, kada je tečaj bio manji od početnog iznose 6.785,89 HRK ili 900,64 EUR (tab. 4) dok zatezne kamate na pretplatu tečaja i kamata od dana plaćanja do 30. rujna 2015. iznose 7.368,29 EUR (tab. 5. st. 5) i ukupan iznos pretplate tečaja

i zateznih kamata na pretplatu tečaja iznose 26.676,37 EUR. Nadalje, da preplata u konverziji na dan 30.09.2015. iznosi 542,54 EUR odnosno 4.140,74 HRK, odnosno 549,57 EUR po fiksnom tečaju konverzije a ukupna preplata tečaja, te zateznih kamata na pretplate tečaja iznosi 26.676,37 EUR, što je za 26.126,80 EUR više od preplate u konverziji (tab.5) kao i da je prema dokumentaciji u spisu konverzija provedena u skladu sa Zakonom ZPK (NN 102/15).

28. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještakinje kao stručno i kvalitetno jer je vještakinja u cijelosti postupila po zadatku suda dok su primjedbe tuženika pravne prirode.

29. Slijedom navedenoga – polazeći od pravnog shvaćanja proširenog vijeća VSRH iz odluke Rev-457/2025 od 27.05.2026. – sud utvrđuje da tužitelj uslijed ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi iz osnovnog ugovora o kreditu, nakon izvršene konverzije, ima pravo na isplatu daljnjeg iznosa 7.368,29 EUR, što predstavlja zatezne kamate na stvarnu preplatu izražene u apsolutnom iznosu, koje su obračunate od svake pojedinačne preplate pa do 20. veljače 2016.

30. U skladu sa čl. 31. st. 2. ZOO na iznos neisplaćenih (zateznih) kamata mogu se zahtijevati zatezne kamate samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. Tužba u ovom predmetu je podnesena 13. lipnja 2019., pa stoga tužitelj na navedeni obračunati iznos zatezne kamate od 7.368,29 EUR, ima pravo na daljnju procesnu kamatu od 13. lipnja 2019.

31. Slijedom svega navedenoga sud utvrđuje da je osnovan eventualno kumulirani tužbeni zahtjev za isplatu 7.368,29 EUR sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 13. lipnja 2019. do isplate pa ga je u tom dijelu valjalo prihvatiti i odlučiti kao pod točkom IV. izreke dok imajući u vidu pravno shvaćanje proširenog vijeća VSRH iz odluke Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026., tužbeni zahtjev pod točkom III. u iznosu od 24.315,32 EUR sa pripadajućim zateznim kamatama pa ga je u tom dijelu valjalo odbiti i odlučiti kao pod točkom III. izreke.

32. U odnosu na prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda koji tuženik ističe prethodno upuštanju u raspravljanje o predmetu spora, sud je isti ocijenio neosnovanim. Naime, čl. 70. st. 1. Zakon o parničnom postupku („Narodne novine“ br. 53/91, 91/92, 122/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 dalje: ZPP) propisano je da se ako zakonom nije određena isključiva mjesna nadležnost suda stranke mogu sporazumjeti da im u prvom stupnju sudi sud koji nije mjesno nadležan, uz uvjet da je isti stvarno nadležan, dok je st. 3. tog članka propisano da sporazum važi samo ako je pismeno sastavljen i ako se tiče određenoga spora ili više sporova koji proistječu iz određenog pravnog odnosa, te st. 5. da ispravu o sporazumu tužitelj mora priložiti uz tužbu. Iz isprava u spisu proizlazi da je tužitelj s tuženikom sklopio Ugovora o kreditu broj 069-50-3194628 od 16. prosinca 2005. kojim je u čl. 13. ugovorena mjesna nadležnost suda u mjestu sjedišta kreditora a što je u trenutku podnošenja predmetne tužbe nesporno sud u Zagrebu, međutim, ocjena je ovog suda da takva ugovorna klauzula predstavlja nepoštenu ugovoru odredbu. Naime, Direktiva 93/13 EEZ Vijeća od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama potrošačkih ugovora (dalje: Direktiva 93/13) u cijelosti je implementirana u hrvatski pravni sustav pa tako čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj

96/03, dalje ZZP/03), koji je zakon bio važeći u vrijeme sklapanja označenog Ugovora o kreditu, propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Pravna posljedica takvih odredbi propisana je čl. 87. st. 1. ZZP/03 i to na način da je određeno da je nepoštena ugovorna odredba ništava. U svezi navedenog, Sud Europske unije u presudi Oceano Grupo Editorial SA i Salvat Editores SA v Rocio Murciano Quintero i drugi (spojeni predmeti C-240/98 do C-244/98), kojom je utvrđena obveza nacionalnih sudova da ex offio ispituju nepoštenost spornih odredbi bez obzira radi li se o materijalnim ili postupovnim odredbama, zaključuje da se prorogacijska klauzula u potrošačkom ugovoru kojom je ugovorena isključiva nadležnost suda u mjestu glavnog poslovnog mjesta prodavatelja ili pružatelja usluga, ima smatrati nepoštenom u smislu čl. 3. Direktive 93/13 ako su ispunjene temeljne pretpostavke, ta da nije bila posebno pregovarana te ta da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu ravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Kako se u ovom slučaju prema utvrđenju suda nedvojbeno radi o odredbi koja je unaprijed formulirana od strane trgovca ovdje tuženika slijedom čega potrošač ovdje tužitelj nije imao stvarni utjecaj na njezin sadržaj odnosno o ugovornoj klauzuli koja nije bila posebno prigovarana jer sud ne nalazi niti životnim niti logičnim da bi tužitelj koji ugovor sklapa u Dubrovniku odabrao mjesnu nadležnost suda u Zagrebu koji je udaljen više stotina kilometara od mjesta njegovog prebivališta, a koja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama budući za potrebe ostvarenja svojih prava i obveza tužitelj mora putovati pred sud u Zagrebu što mu obzirom da živi u Dubrovniku koji je udaljen nekoliko stotina kilometara i obzirom na cijenu putovanja tužitelja u Zagreb i natrag, uzrokuje značajne financijske troškove kao i obzirom na udaljenost za to potrebno vrijeme, to sud utvrđuje da je prorogacijska klauzula sadržana u čl. 12. Ugovora o kreditu nepoštena ugovorna odredba u smislu čl. 81. ZZP/03 i stoga sukladno čl. 87. ZZP/03 ništetna odredba. Identično utvrđenje iznosi i Županijski sud u Splitu u rješenju poslovni broj GŽ-2033/2019-2 od 25. listopada 2019. odlučujući o pitanju mjesne nadležnosti u sporu istovrsne pravne i činjenične osnove. Slijedom navedenog, ocijenjeno je da je ovaj sud nadležan za suđenje u ovom sporu i to temeljem odredbe čl. 59. ZPP-a stoga je odlučeno kao u točki I. izreke rješenja.

33. U odnosu na istaknuti prigovor zastare, podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu u gore navedenom sporu za zaštitu kolektivnih prava je prekinut tijek zastare, dok je pravomoćnim okončanjem spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude PŽ-7129/13 dana 13. lipnja 2014. zastara počela teći ispočetka, a vrijeme prije prekida se ne uračunava u tijek zastare. Dakle, kako je tužba u ovom postupku podnesena 13. lipnja 2019. a zakon kod instituta stjecanja bez osnove ne predviđa posebni zastarni rok, sukladno čl. 225. ZOO-a primjenjuje se opći zastarni rok od 5 godina za ukupno potraživanje tužitelja i obzirom je presuda u postupku pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donesena 13. lipnja 2014. tužba u ovom postupku je podnesena prije nastupanja zastare potraživanja, a s obzirom su odredbe ugovora o primjeni valutne klauzule utvrđene ništetnim 14. lipnja 2018., do podnošenja tužbe u ovoj pravnoj stvari nije protekao rok od 5 godina koji se primjenjuje na potraživanja tužitelja stoga je u tom dijelu prigovor

zastare neosnovan jer je tužba u ovom postupku podnesena 13.lipnja 2019. Dakle, sukladno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda RH, izraženom na sjednici Građanskog odjela tog suda 30. siječnja 2020., zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora dok sukladno pravnom shvaćanju koje je doneseno 31. siječnja 2022. na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda, ako je ništetnost ugovornih odredaba ustanovljena već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

34. U odnosu na prigovor tuženika o preinaci tužbenog zahtjeva, u konkretnom slučaju se ne radi o preinaci tužbenog zahtjeva, već se radi o usklađenju tužbenog zahtjeva sa rezultatima provedenog financijskog vještačenja te nije promijenjena niti činjenična niti pravna osnova koja je navedena u tužbi pa je takav prigovor preinake nakon zaključenja prethodnog postupka, a koji je stavio tuženik, u cijelosti neosnovan te je odlučeno kao u točki II. izreke rješenja.

35. Nadalje, u odnosu na istaknuti prigovor radi prijeboja, za to ne postoji odgovornost potrošača odnosno tužitelja jer tuženika ne štiti kolektivna tužba za zaštitu potrošača jer isti nije potrošač nego financijska institucija i da je ništetnost ugovorne odredbe o otplati kredita uz valutnu klauzulu u CHF utvrđena jer stvara neravnotežu među pravima i obvezama ugovaratelja na štetu tužitelja i da je tuženik unošenjem upravo takvih odredbi u predmetni ugovor, a bez pregovaranja, ugrozio visoku razinu zaštite od nepoštenih ugovornih odredbi koja se potrošačima jamči zakonom. Zahtjev tuženika da mu se na temelju takve odredbe, koju je sam unio u ugovor, vraćaju bilo kakve koristi koje je potrošač pritom imao u izravnoj su protivnosti sa svrhom i smislom takve zaštite i razlozima zbog kojih je predmetna ugovorna odredba utvrđena nepoštenom a posljedice takve ugovorne odredbe koju je sam tuženik unio u sadržaj predmetnog ugovora snosi sam tuženik pa i onda kad se te odredbe pozitivno odražavaju na potrošača jer potrošač u njihovu kreiranju nije sudjelovao i ne mogu mu se prebaciti stoga je odlučeno kao u točki V. izreke presude.

36. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, dalje: ZPP) čiji se cilj sastoji u izbjegavanju neopravdanog parničenja i nerazumno visokih troškova parničenja odvrćanjem potencijalnih tužitelja od podnošenja previsokih tužbenih zahtjeva bez snošenja posljedica. U ovoj parnici radilo se o restitucijskom zahtjevu zbog ništetnih ugovornih odredbi koje je tuženik kao trgovac nametnuo tužitelju kao potrošaču a sudska praska o tom pitanju (s obzirom na provedenu konverziju) je dugi niz godina bila izrazito neujednačena, a čak je i Vrhovni sud RH donosio različite odluke, sve dok odlukom proširenog vijeća VSRH Rev-457/2025 od 27.05.2026. nije usklađena sudska praksa o tom pitanju stoga puni

restitucijski zahtjev tužitelja nije bio očito neosnovan niti lišen ikakvog smisla, iako mu je u konačnici dosuđen samo djelomično stoga prema stavu ovog suda tuženiku kao trgovcu se ne može priznati nikakvo pravo na razmjerno sniženje troškova postupka koje je dužan naknaditi tužitelju kao potrošaču, već tužitelj ima pravo da mu tuženik naknadi pune troškove postupka, i to prema onoj vrijednosti predmeta spora sa kojom je uspio u parnici dok bi drugačijim tumačenjem sud potrošače odvrćao od traženja sudske zaštite prema trgovcima, što bi bilo protivno pravilima javnog poretka kojima se osigurava visoki stupanj zaštite potrošača. Osim toga, na taj način bi trgovac – makar posredno – u konačnici ostvario djelomičnu korist od toga što je potrošaču nametao ništetne ugovorne odredbe (kroz to što bi mu se umanjivala obveza naknade troška postupka), što je bez daljnjeg neprihvatljivo i protivno sustavu zaštite potrošača jer trgovac nikakvu korist od nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi ne smije imati, naime jedino na taj način se trgovca odvrća od nametanja nepoštenih ugovornih odredbi potrošačima za ubuduće.

36.1. Tužitelj je u sporu uspio stoga je tuženik tužitelju dužan naknaditi troškove postupka u cijelosti, i to prema vrijednosti predmeta spora 7.368,29 EUR sa kojom je uspio u parnici. Tužitelja je zastupao punomoćnik odvjetnik, pa sukladno čl. 155. ZPP i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/2023; dalje: Tarifa) ima pravo na naknadu troška za: sastav tužbe – 200,00 EUR (Tbr. 7/1); sastav podnesaka od 9. svibnja 2025., 25. svibnja 2026. i 10. srpnja 2026. – po 200,00 EUR (Tbr. 8/1); zastupanje na ročištima od 3. lipnja 2025., 1. srpnja 2025. i 14. srpnja 2026. – po 200,00 EUR (Tbr. 9/1); što uvećano za PDV 25% iznosi 1.750,00 EUR uvećano za predujam financijskog vještačenja – 600,00 EUR i sudsku pristojbu za tužbu u iznosu od 219,00 EUR ukupno iznosi 2.569,00 EUR. Zatezna kamata na parnični trošak je sukladna čl.151.st.3.ZPP-a. Stoga je odlučeno kao pod točkom VI. izreke presude.

U Dubrovniku 24. kolovoza 2026.

Sutkinja:

Ines Bračkanov Čuljat

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno, u 3 (tri) primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. punomoćniku tužitelja
2. punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088c-030fa**

Kontrolni broj: **0e888-faeeb-ed41e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.